

[Dahlgaard.]

dem, men skal undlade det af tidsmæssige hensyn og blot afslutte med følgende:

Boligministeren udtaler i fremsættelsestalen sit håb om, at vi ved nye forhandlinger mellem partierne kan nå frem til en boligpolitisk løsning med bred tilslutning. Vi har i det radikale venstre den samme opfattelse, at det vil være ønskeligt. Sandheden, som vi alle kender, er jo, at boligministeren ikke kan tilrettelægge en langsigtet boligpolitik alene på grundlag af socialdemokratiets og socialistisk folkepartis stemmer her i folketinget. En boligpolitik, der ikke bygger på bredere tilslutning, kan kun påregne kort levetid, og de erhverv og arbejdstagere, der arbejder inden for boligbyggeriet, kan ikke være trygge med hensyn til det grundlag, hvorpå de disponerer. Det radikale venstre vil gerne bidrage til, at der kan opnås en politisk bredere løsning af boligspørgsmålet, men jeg er nødt til at tilføje, at såfremt der skal være oprigtighed bag bestræbelserne for en bredere politisk løsning, da nytter det ikke at begrænse boligforhandlingerne til det, som S og SF blev enige om i foråret. Hvis det havde været tilstrækkeligt for os, ja, så havde vi jo opnået et forlig i foråret, og det gjorde vi som bekendt ikke.

Henning Philipsen: Lad mig til indledning slå fast, at hr. Preben Steen Niensens bemærkninger om, at toget er kørt, lægger jeg gerne navn til. Toget er kørt. Der skal herefter ingen diskussion være om, at dette forlig står ved magt, så længe vi har flertal til det.

Når de borgerlige partiers ordførere, sidst hr. Dahlgaard, beklager sig over, at forliget kun omfatter to partier, som tilsammen har et meget snævert flertal her i folketinget, og giver udtryk for, at det skulle begrænse forligets holdbarhed, så må det måske være tilfaldt at erindre de borgerlige ordførere og ikke mindst hr. Dahlgaard og hr. Christophersen om, at de partier, disse medlemmer er ordførere for, sammen med to andre, nemlig det konservative folkeparti og socialdemokratiet, i 1966 indgik et boligforlig, og

hvor lang tid holdt det? Det var et overvejende flertal i dette folketing, som vedtog boligforliget af 1966, hvor lang tid holdt det? Det holdt nøjagtig indtil der kom et regeringsskifte i 1968. Da harpunerede man det sønder og sammen. Man etablerede gendulejningsforhøjelser, man foretog ændringer i lejeloven, og sådan kunne jeg for så vidt blive ved. Antallet af de tilfælde, hvor man brød dette forlig, er simpelt hen legio. At det altså ikke i sig selv er en garanti for et forligns holdbarhed, at det er et stort og et overvældende flertal, der vedtager det, burde disse partiers ordførere dog i hvert fald vide.

Hr. Christophersen nåede efter min opfattelse hysteriske højder, da han omtalte den aftale, der ligger til grund for dette forlig mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Man kunne være fristet til at spørge: hvad i alverden bilder hr. Christophersen sig ind, når han vil blande sig i, hvad vi aftaler? På hvilket tidspunkt har vi blandet os i, hvad VKR aftaler ude i porten, før de går til møder med os andre? Det har vi da aldrig blandet os i. Vi agter heller ikke at blande os i det; vi har andre og fornuftigere ting at beskæftige os med. Jeg vil føje til for fuldstændighedens skyld: vi beder os fritaget for en indblanding i, hvilke partnere jeg og mit parti forhandler med. Det skal vi nok klare uden hr. Christophersens og andres medvirken.

Hr. Christophersen kunne måske i den forbindelse svare mig på det spørgsmål, om han anså det for lovgivningsmæssigt korrekt, dengang vi havde VKR-regeringen, at hvis 14 radikale folketingsmedlemmer sagde nej, så kunne intet gennemføres i dette folketing, uanset hvad de øvrige 165 medlemmer så måtte mene. Jeg synes, hr. Christophersen skylder både mig og andre et svar på, om han anså det for at være lovgivningsmæssigt korrekt.

Selve de foreliggende lovforslag skal jeg lade være med at beskæftige mig med i detaljer, for det har andre ordførere gjort så rigeligt; jeg skal kun sige som før, at dette